

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/21/2022
Identifikačné číslo spisu:	5116011549
Dátum vydania rozhodnutia:	14.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5116011549.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obvineného C. T., pre prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 14. februára 2023 v Bratislave, o dovolaní obvineného C. T. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. júla 2021, sp. zn. 3To/92/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného C. T. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") z 21. januára 2020, sp. zn. 22T/117/2016 v spojení s opravným uznesením okresného súdu Žilina z 13. októbra 2020, sp. zn. 22T/117/2016 bol obvinený C. T. (ďalej tiež „obvinený" alebo „dovolateľ") uznaný vinným pre prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

- ako štatutár zamestnávateľa spoločnosti S., s.r.o., so sídlom C.. O. X, XXX XX X., IČO: XX XXX XXX (zrušená 11. mája 2015, vymazaná z OR SR 21. mája 2015), riadne odovzdal D. G., pobočka X., S., X., vyplnené mesačné výkazy poistného a príspevkov na nemocenské poistenie, starobné poistenie, invalidné poistenie a poistenie v nezamestnanosti, poistné na úrazové poistenie, na garančné poistenie a na poistné do rezervného fondu (ďalej len poistné) za obdobie máj 2014 až december 2014, ktoré bol povinný ako zamestnávateľ zaplatiť za svojich zamestnancov určenému príjemcovi - D. G., avšak splatné poistné za zamestnancov nezaplatil napriek tomu, že na podnikateľských účtoch spoločnosti v P. J., a.s., č. účtu: XXXXXXXXXXXX/XXXX a v A. J. D., a.s., č. účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX mal v čase splatnosti poistného dostatok finančných prostriedkov na to, aby poistné za zamestnancov za mesiace máj 2014 až august 2014 zaplatil v plnej výške, čím ako osoba konajúca v mene zamestnávateľa S., s.r.o., X., svojím konaním spôsobil za vyššie uvedené obdobie dlh na poistnom voči D. G., pobočka X. vo výške 17.415,73 eura.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného

zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 29. júla 2021, sp. zn. 3To/92/2020 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený C. T. vo svoj prospech v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ivana Eckmanna, advokáta so sídlom v Trenčíne, Mierové námestie 14, dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený namietal existenciu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku. Vyjadril názor, že rozhodnutie krajského súdu je nesprávne a nezákonné, rozhodnutím okresného súdu boli porušené jeho práva na obhajobu s tým, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzhľadom na skutočnosť, že obžaloba podávaná na okresný súd neobsahovala odôvodnenie, čím došlo, podľa jeho názoru, k porušeniu § 235 písm. d) Trestného poriadku a vzhľadom na absenciu odôvodnenia obžaloby, nemohol využiť svoje právo podľa § 34 ods. 1, vety prvej, Trestného poriadku, teda vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu. Z dôvodu, že na podklade takejto obžaloby bol vydaný odsudzujúci rozsudok, bolo, podľa názoru obvineného, nezákonné celé trestné konanie, pričom absenciu odôvodnenia obžaloby sa okresný súd snažil zhojiť tým spôsobom, že nahrádzal činnosť prokurátora a v podstate „viedol spor“ s tým, že kladením otázok pomáhal prokurátorovi dotvoriť skutkový stav, pričom takýmto konaním zo strany súdu prvého stupňa došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti v spojení s porušením práva na zachovanie „rovnosti zbraní“ a rovnosti strán v konaní. Ďalej namietal, že súdy nižšieho stupňa, podľa jeho názoru, nesprávne vyhodnotili otázku (ne)existencie subjektívnej stránky stíhaného trestného činu z jeho strany. Zdôraznil, že v prípade trestného činu, pre ktorý bol obvinený, je potrebné úmyselné zavinenie a dôvodil, že od momentu jeho vstupu do spoločnosti S., spol. s r.o. bolo jeho úmyslom udržať zamestnanosť v dotknutej spoločnosti (48 pracovných miest), ekonomicky ju naštartovať tak, aby mohla zotrvať na trhu a vstúpiť do odberateľsko-dodávateľských vzťahov. Vyjadril názor, že v konaní nebolo preukázané vykonávanie akýchkoľvek neobvyklých, neopatrných alebo nepotrebných finančných operácií z jeho strany ako konateľa dotknutej spoločnosti, pritom aj svedkyňa E. vo svojej výpovedi prednesenej na hlavnom pojednávaní konanom 6. decembra 2019 uviedla, že obvinený presadzoval, aby boli prioritne zaplatené všetky režijné faktúry, napríklad nedoplatok za plyn, elektrinu, stalo sa aj to, že za ňou prišiel obvinený s pokynom, aby niektorú z faktúr spoločnosti A. s.r.o., ktorej jedným zo spoločníkov a konateľov bol aj obvinený, nateraz neuhrádzala, taktiež svedkyňa K. T. vo svojej výpovedi prednesenej na hlavnom pojednávaní konanom 19. októbra 2018 potvrdila, že finančná situácia spoločnosti bola v rozhodnom období zlá s priemerným zostatkom na účte ku koncu kalendárneho mesiaca 1.000,- Eur. V tejto súvislosti obvinený namietal, že v dotknutej spoločnosti v rozhodnom čase nepoberal mzdu ani akékoľvek iné výhody, čo podľa jeho názoru preukazuje, že sa snažil v čo najväčšej miere znižovať jej náklady. Za najväčšie pochybenie zo strany súdov nižšieho stupňa vníma skutočnosť, že nevzali do úvahy závery vyplývajúce zo znaleckého posudku znalca Ing. JUDr. C. D., LL.M. č. 002/2017 zo 7. februára 2017, v tom smere, že dotknutá spoločnosť (S., spol. s r.o.) bola ekonomicky závislá od spoločnosti A., s.r.o., preto tento vzťah nie je možné hodnotiť na ťarchu obvineného (opak z vykonaného dokazovania nevyplýva), ale naopak je dôkazom reálnej snahy dovoľateľa spoločnosť S., spol. s r.o. ekonomicky stabilizovať, uhradenie poisťného by podľa záverov znalca viedlo k urýchleniu úpadku dotknutej spoločnosti s tým, že ekonomická situácia tejto spoločnosti bola ovplyvnená neuhradenými pohľadávkami od dlhodobých odberateľov. Na základe uvedeného dospel obvinený k záveru, že v prejednávanej veci nebol žiadnym spôsobom preukázaný úmysel na jeho strane, spoločnosť S., spol. s r. o. bola v rozhodnom období platobne neschopná, pritom podľa názoru obvineného neobstoí ani argumentácia založená na konštrukcii prípadného úverovania spoločnosti, pretože v takomto prípade by len jeden záväzok dotknutej spoločnosti nahradil druhý. Taktiež považoval

za neprijateľné, aby mu bolo kladené za vinu, že namiesto odvodov do D. G. uhrádzal svojim zamestnancom mzdu. V tejto súvislosti zdôraznil, že v takomto prípade by mohol byť stíhaný za iný trestný čin, napríklad trestný čin nevyplatenia mzdy a odstúpeného. Nezohľadniac závery spomínaného znaleckého posudku, ako aj výpovedí vyššie menovaných svedkov, došlo podľa názoru obvineného, k porušeniu práva hodnotiť dôkazy v jeho prospech, ako aj neprospech. Na tomto podklade potom vyjadril názor, že skutok, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, nie je trestným činom, keďže samotné nesplnenie odvodovej povinnosti nie je možné považovať za trestný čin, pokiaľ nie sú splnené ďalšie obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona vrátane subjektívnej zodpovednosti. Namietal, že dotknutá spoločnosť nie jeho vinou nedisponovala v rozhodnom období dostatočným objemom finančných prostriedkov na úhradu všetkých jej záväzkov, pričom jej zlá ekonomická situácia mu objektívne neumožňovala splniť odvodové povinnosti v plnom rozsahu. Na tomto závere, podľa názoru dovolateľa, nič nemení ani skutočnosť, že v posledný deň splatnosti odvodov boli na účte spoločnosti S. spol. s r. o. finančné prostriedky v určitej výške, keďže boli (tieto finančné prostriedky) využité na úhradu iných záväzkov spoločnosti voči jej ďalším veriteľom. Vyjadril názor, že rozhodnutia súdov nižších stupňov založili neakceptovateľný, právom nepredpokladaný stav požadujúci, aby plnenie odvodových povinností voči D. G. malo absolútnu prednosť pred úhradou všetkých a akýchkoľvek iných záväzkov dotknutého podnikateľského subjektu. Obvinený ďalej upriamil pozornosť aj na vady, ktoré považoval v konaní o odvolaní za nezhojené namietajúc, že v období od 6. marca 2014 do 20. mája 2015 nebol jediným spoločníkom spoločnosti S., spol. s r. o., ako zjavne nesprávne uvádza okresný súd, na strane 18 odôvodnenia svojho rozhodnutia s tým, že jeho majetková účasť vyjadrená výškou jeho peňažného vkladu do základného imania spoločnosti S., spol. s r. o. predstavovala 750,- Eur pri výške základného imania 49.792,- Eur, že záväzky spoločnosti S., spol. s r. o. z obchodného styku k 31. decembru 2013, teda ešte pred vstupom obvineného do uvedenej spoločnosti, či už v postavení konateľa alebo jedného zo spoločníkov, predstavovali sumu vo výške 757.946,- Eur (podľa znaleckého posudku) a že obvinenému vznikla funkcia konateľa v spoločnosti S., spol. s r. o. až 1. februárom 2014, preto bolo potrebné vyhodnotiť reálne možnosti obvineného splniť za uvedenú spoločnosť odvodové povinnosti za mesiace máj 2014 až august 2014 v celej výške.

S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozhodnutie krajského súdu, ako aj rozhodnutie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý považoval dovolanie obvineného za nedôvodné, pretože v ňom iba opakoval argumenty už prezentované pred súdmi nižších stupňov. Vyjadril názor, že obvinený v podanom dovolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by opodstatňovali ním namietané dovolacie dôvody. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila aj poškodená D. G., a.s. (ďalej tiež „poškodená“), ktorá vyjadrila názor, že obvinený iba opakuje svoje predošlé argumenty, ktoré nie sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Zdôraznila, že obvinený bol v rozhodnom období (máj-august) 2014 jediným konateľom predmetnej spoločnosti, čiže jediný zastupoval spoločnosť navonok, ktorý predkladanie mesačných výkazov poistného a príspevkov do D. G. zabezpečil, avšak vykázané poistné nezaplatil a pri platbách uprednostňoval veriteľov, ktorí dodávali spoločnosti tovar, energie a služby nevyhnutné na prevádzku, pričom takto „držal“ krachujúcu spoločnosť na úkor štátnych inštitúcií. Poškodená spoločnosť ďalej poukázala na skutočnosť, že valné zhromaždenie spoločnosti S., spol. s r. o. v zložení G. C., s.r.o., Bratislava, IČO: XXXXXXXXX a obvinený C. T. rozhodli 11. mája 2015 o zrušení spoločnosti bez likvidácie, zlúčením so spoločnosťou N., s.r.o., J. J., IČO: XXXXXXXXX, do ktorej sa postupne zlúčilo ďalších 60 obchodných spoločností s tým, že dotknutá spoločnosť (N., s.r.o.) sa následne zlúčila s ďalším pavúkom W., s.r.o., P., IČO: XXXXXXXXX, pričom Okresný súd Žilina uznesením z 12. marca 2017, sp. zn. 4K/24/2016 vyhlásil na majetok tejto spoločnosti konkurz. Poškodená ďalej uviedla, že do spomínaného konkurzu prihlásila svoje pohľadávky na poistnom a penále, ktoré v priebehu konkurzu postúpila D. T. a.s., J., IČO: XXXXXXXXX a následne ich v plnej výške

odpísala, z tohto dôvodu v súčasnosti voči spoločnosti S., spol. s r.o. nevykazuje žiadne pohľadávky na poistnom a penále za obdobie máj až august 2014, čo však neznamená, že obvinený nekonal protiprávne v čase splatnosti poistného s tým, že dlžník je povinný vykázané poistné zaplatiť nielen v deň splatnosti, ale aj po uplynutí toho dňa, pokiaľ zamestnáva pracovníkov a vykonáva podnikateľskú činnosť. S poukazom na uvedené poškodená spoločnosť navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre úspešné uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len jeho zásadné porušenie (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie práva na obhajobu zakladá vyššie označený dovolací dôvod, ale len porušenie zásadné).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] vzhľadom obvinený v prvom rade v tom, že obžaloba prokurátora neobsahovala odôvodnenie v zmysle § 235 písm. d) Trestného poriadku, čo podľa jeho názoru spôsobilo, že nemohol využiť svoje právo podľa § 34 ods. 1 Trestného poriadku, teda vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu s tým, že absenciou odôvodnenia obžaloby došlo k tak závažnej vade, ktorá robí celé trestné konanie nezákonným,

pričom vyššie uvedeným postupom mu bolo upreté právo na poznanie dôvodov, ktoré viedli k podaniu obžaloby a absencia odôvodnenia obžaloby následne spôsobila, že okresný súd „viedol spor“ tak, že kladením otázok pomáhal prokurátorovi dotvoriť skutkový stav, čím však došlo, podľa jeho názoru, k porušeniu práva na kontradiktórne konanie.

Podľa § 200 ods. 1 Trestného poriadku vyšetrovanie sa vykonáva o zločinoch.

Podľa § 200 ods. 3 Trestného poriadku ak je potrebné vykonať vyšetrovanie aspoň o jednom z trestných činov, vykoná sa vyšetrovanie o všetkých trestných činoch toho istého obvineného aj proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy súvisia.

Podľa § 200 ods. 5 Trestného poriadku príslušnosť policajta podľa § 10 ods. 7 písm. a) až c), ktorý vykonáva vyšetrovanie o zločine alebo prečine, sa nekončí, ak v priebehu vyšetrovania zistí, že dôvody, pre ktoré bol príslušný vo veci konať, odpadli.

Podľa § 235 písm. d) Trestného poriadku obžaloba musí obsahovať, ak sa vo veci konalo vyšetrovanie, odôvodnenie obžalobného návrhu, ktoré obsahuje opísanie skutkového deja s uvedením dôkazov, ktoré odôvodňujú podanie obžaloby, obhajobu obvineného a stanovisko prokurátora k nej, ako aj právne úvahy, ktorými sa prokurátor spravoval.

Je potrebné obvinenému prisvedčiť, že obžaloba prokurátora z 9. decembra 2016, sp. zn. 1Pv 434/15/5511 skutočne odôvodnenie neobsahuje, a to aj keď s ohľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia ho obsahovať mala. Vzhľadom na to, že vo veci bolo vykonávané vyšetrovanie, bolo povinnosťou prokurátora v súlade s ustanovením § 235 písm. d) Trestného poriadku obžalobu odôvodniť, a to bez ohľadu na skutočnosť, že na konci vyšetrovania vykonávaného v súlade s ustanovením § 200 ods. 3 Trestného poriadku došlo k zastaveniu trestného stíhania pre zločin, práve objasnenie ktorého si vyžiadalo vedenie vyšetrovania (pre objasnenie žalovaného prečinu by postačovalo skrátené vyšetrovanie), pretože v zmysle ustanovenia § 200 ods. 5 Trestného poriadku vyšetrovateľ, ktorý vedie vyšetrovanie, ho dokončí aj v prípade, že v jeho priebehu odpadne jeho dôvod. Zastavením trestného stíhania pre zločin sa vyšetrovanie v prejednávanej veci pre zostávajúci prečin nezmenilo na skrátené vyšetrovanie, keďže to ustanovenie § 200 ods. 5 Trestného poriadku neumožňuje, čo znamená, že prokurátor podával obžalobu vo veci, v ktorej sa konalo vyšetrovanie, preto, ako to už bolo uvedené, bol povinný podanú obžalobu aj riadne odôvodniť.

Na strane druhej je však nutné konštatovať, že podanie obžaloby bez odôvodnenia nepredstavuje porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, ktoré by dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, zakladalo (primerane v tomto smere napríklad aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2015, sp. zn. 1Tdo/14/2015). Ako to už bolo vyššie uvedené, nie každé porušenie práva na obhajobu má za následok naplnenie naposledy spomínaného dovolacieho dôvodu, ale len porušenie zásadné, významné, majúce podstatný, zásadný materiálny dopad na práva alebo postavenie obvineného.

Podľa § 34 ods. 1, veta prvá, Trestného poriadku obvinený má právo od začiatku konania proti svojej osobe vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich, má však právo odoprieť vypovedať.

Podľa § 122 ods. 2 Trestného poriadku obvinenému musí byť daná možnosť podrobne sa k obvineniu vyjadriť, najmä súvisle opísať skutočnosti, ktoré sú predmetom obvinenia, uviesť skutočnosti, ktoré obvinenie zoslabujú alebo vyvracajú, a ponúknuť o nich dôkazy.

Podľa § 258 ods. 1, veta tretia, Trestného poriadku obžalovaného treba vyslychnuť na obsah obžaloby, a ak bol uplatnený nárok na náhradu škody, aj na tento nárok. Pritom sa postupuje podľa § 122 ods. 2 a 3.

Vzhľadom na to, že skutok bol v podanej obžalobe riadne vymedzený, obžalovaný mal možnosť oboznámiť sa so všetkými dôkazmi zhromaždenými vo vyšetrovacom spise počas preštudovania spisu realizovaného po ukončení vyšetrovania, bol tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní vypočutý, je zrejmé, že mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam kladeným mu za vinu, ako aj k dôkazom o nich. Keďže prokurátor podanú obžalobu neodôvodnil, znamená to, že svoje bližšie úvahy a stanovisko vedúce ho k jej podaniu neozrejmil, čím však zostali neznámymi nielen pre obvineného, ale aj pre okresný súd. To potom ale ďalej znamená, že nemohli nijakým spôsobom súd prvého stupňa pri jeho rozhodovaní ovplyvniť, a preto ani obvinený nemal dôvod sa proti nim brániť (nemal sa proti čomu). Ich neuvedenie v obžalobe nemalo tak žiaden zásadný vplyv na jeho obhajobu, voľbu taktiky jeho obhajoby a podobe. Okresný súd, ktorý ani inak nie je úvahami prokurátora uvedenými v obžalobe a jeho stanoviskom viazaný, svoje dôvody vyhláseného rozhodnutia podrobne ozrejmil v jeho rozsudku, voči ktorým mal dovolateľ možnosť účinne sa brániť, čo napokon podaním odvolania aj využil. Napokon, ak by sa od samého začiatku viedlo trestné konanie len pre žalovaný prečin, konalo by sa skrátené vyšetrovanie a prokurátor by taktiež podal obžalobu bez odôvodnenia.

Zhrnúc vyššie uvedené je nutné už len zopakovať, že aj keď neodôvodnenie podanej obžaloby v situáciách, keď Trestný poriadok v zmysle § 235 písm. d) Trestného poriadku ukladá prokurátorovi obžalobu odôvodniť, by mohlo určité porušenie práva na obhajobu predstavovať, s ohľadom na vyššie uvedené nejde o porušenie tohto práva zásadným, podstatným spôsobom majúcom zásadný materiálny dopad na práva alebo postavenie obvineného, a preto tieto námietky naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku neopodstatňujú.

Absencia odôvodnenia podanej obžaloby sa ďalej, podľa názoru obvineného, prejavila v konaní pred súdom prvého stupňa v tom, že okresný súd na hlavných pojednávaniach suploval činnosť prokurátora, v podstate „viedol spor“ a kladením otázok pomáhal prokurátorovi dotvoriť skutkový stav, pričom tento postup podľa názoru obvineného, predstavoval porušenie práva rovnosti strán v trestnom konaní („rovnosti zbraní“), ako aj princípu kontradiktórnosti.

Podľa § 258 ods. 2 Trestného poriadku výsluch môže predseda senátu prerušiť len vtedy, ak výsluch nie je vedený v súlade so zákonom alebo ak je výsluch vedený inak nevhodným spôsobom, alebo ak predseda alebo člen senátu považujú za nevyhnutné položiť obžalovanému otázku, ktorú nemožno odložiť na dobu po skončení výsluchu.

Podľa § 258 ods. 3 Trestného poriadku po skončení výsluchu obžalovaného prokurátorom má právo vypočuť obžalovaného jeho obhajca. Ustanovenie odseku 2 tu platí primerane. So súhlasom predsedu senátu sú prokurátor, obhajca, poškodený alebo zúčastnená osoba oprávnení po skončení výsluchov klásť obžalovanému doplňujúce otázky. O ich poradi rozhodne predseda senátu.

Citované ustanovenia teda umožňujú predsedovi senátu alebo samosudcovi klásť otázky, a to buď po skončení výsluchu alebo ešte počas jeho priebehu, ak to predseda senátu považuje za nevyhnutné. Len samotným kladením otázok preto sudca kontradiktórnosť súdneho konania, pokiaľ stranám v konaní realizovať výsluch, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, umožní, narušiť nemôže. K porušeniu uvedeného princípu by mohlo dôjsť až vtedy, ak by svojou aktivitou činnosť prokurátora nahradil, teda ak by realizoval výsluch namiesto neho. Z predloženého spisu je zrejmé, že prokurátor (obvineného, svedkov, znalca) vypočul, pričom len kladenie doplňujúcich otázok zo strany samosudcu pre záver o nahrádzaní činnosti prokurátora aktivitou súdu nestačí.

Princíp rovnosti strán a kontradiktórnosti konania nebude naplnený až za situácie, keď súd nahrádza svojou činnosťou aktivitu jednej zo strán konania (primerane rozhodnutia ESĽP vo veci Karelín proti Rusku, ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 374/2020), čo však nebol, ako to už bolo vyššie naznačené, prípad prejednávanej veci.

Napokon obvinený ani nešpecifikoval žiadne konkrétne otázky, ktoré by už rámec doplňujúcich otázok zo strany súdu prekročili, a ktoré by v kontexte celej dôkaznej situácie, vedenia výsluchu prokurátorom

a ním kladených otázok mali predstavovať narušenie kontradiktórneho charakteru trestného konania v prejednávanej veci, pritom vzhľadom na to, že dovolacie konanie je konaním návrhovým, v rámci ktorého je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania (§ 385 ods. 1 Trestného poriadku), nie je úlohou dovolacieho súdu domýšľať si, či hľadať, v čom by mohli spočívať konkrétne dôvody obvineného námietok (primerane napríklad rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 518/2019).

Ani uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho (prípadne miernejšieho) trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda zistenie, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 3Tdo/29/2018, sp. zn. 2Tdo/6/2019, sp. zn. 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Záver o tom, či tu je zavinenie v zmysle Trestného zákona a v akej forme (teraz § 15 a § 16 Trestného zákona), je záverom právnym. Tento právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Skutočnosti duševného (psychického) života významné pre právny záver o tom, či tu je zavinenie a v akej forme, sú predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti naplňujúce znaky trestného činu. Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o zavinení, nemožno vopred prikladať osobitný význam žiadnemu dôkaznému prostriedku, ale na zavinenie a jeho formu treba usudzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný a zo všetkých dôkazov významných z tohto hľadiska, vrátane priznania obvineného, pokiaľ existuje. So zreteľom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov (teraz § 2 ods. 12 Trestného poriadku) zákon neprikladá a priori žiadnemu dôkazu osobitný význam. Nemožno preto len zo skutočnosti, že

obvinený skutok poprel, vyvodíť, že zistenie priameho úmyslu neprichádza do úvahy. Tento úmysel, tak ako iné formy zavinenia, možno zistiť aj na podklade iných dôkazov, nielen z priznania obvineného (primerane R 60/1972).

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (primerane R 3/2011).

Skutočnosti psychického života významné pre právny záver o tom, či tu je/nie je zavinenie a v akej forme, sú predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti napĺňajúce znaky trestného činu a nemôžu byť preto realizované, respektíve prehodnocované v dovolacom konaní dovolacím súdom (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/22/2013, 6Tdo/49/2015).

Obvinený bol v úvode označeným rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného z prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona, pričom s takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho uznesenia, v plnom rozsahu stotožnil.

Prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 Trestného poriadku sa dopustí ten, kto vo väčšom rozsahu nezaplatí splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové sporenie.

Z obsahu skutku tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku, a s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, v podstate plynie, že obvinený ako štatutár spoločnosti S., s.r.o., riadne odovzdal D. G. vyplnené mesačné výkazy poisteného za obdobie máj 2014 až december 2014, ktoré bol povinný uhradiť, avšak splatné poistné ako zamestnávateľ nezaplatil napriek tomu, že mal v čase splatnosti poistného dostatok financií na ich uhradenie v plnej výške, čím ako štatutár spoločnosti S. s.r.o., spôsobil za vyššie uvedené obdobie dlh na poistnom voči D. G. vo výške 17.415,73 Eur.

Po subjektívnej stránke sa pri trestnom čine nezaplatenia dane a poisteného podľa § 278 Trestného zákona vyžaduje úmyselné zavinenie.

Z oboma súdmi (okresného, ale aj krajského) ustáleného skutku teda plynie, že obvinený súc si vedomý svojej povinnosti uhradiť splatné poistné ako zamestnávateľ (riadne odovzdal D. G. vyplnené mesačné výkazy poisteného), napriek tomu, že mal v čase splatnosti poistného dostatok financií, toto poistné nezaplatil. Dovolateľ si musel byť nepochybne vedomý toho, že pokiaľ splatné poistné nezaplatí, napriek tomu, že v čase splatnosti mal k dispozícii dostatok finančných prostriedkov, dopustí sa trestného činu. Obvinený teda nepochybne poistné nezaplatil úmyselne, preto oba sudy, tak okresný, ako aj krajský postupovali správne, keď konanie obvineného právne posúdili ako úmyselný trestný čin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 Trestného poriadku.

Napokon dovolateľ ani netvrdil, že by o svojej povinnosti zaplatiť splatné poistné nevedel a netvrdil ani, že by v čase splatnosti nemal finančné prostriedky na jeho zaplatenie, ale namietal, že dotknutá spoločnosť nebola platobne schopná, keďže nemala dostatok finančných prostriedkov na zaplatenie všetkých svojich záväzkov, teda poistného, miezd, energie, obchodných záväzkov (vrátane tovarov) a podobne, preto zvolil menšie „zlo“ a zaplatil mzdy, energie a obchodné záväzky (vrátane tovarov), aby udržal zamestnanosť a obchodnú spoločnosť „v chode“, v dôsledku čoho mu nezostali finančné

prostriedky na zaplatenie poisťného.

Obvinený teda neuvádzal argumenty, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie jeho konania ako ne/úmyselného, ale dožadoval sa prihliadnutia na to, že konal v dobrom úmysle, z ospravedlniteľných dôvodov, teda [keďže podmienky účinnej ľútosti plynúce z ustanovenia § 86 ods. 1 písm. d) Trestného zákona nesplnil (nezaplatil dlžné poisťné ani v deň nasledujúci po dni oboznámenia sa s výsledkami vyšetrovania)] uvádzal argumenty, ktoré spadajú skôr do oblasti uplatnenia materiálneho korektívu v tom smere, že jeho konanie s ohľadom na ním uvádzané dôvody nepresiahlo z hľadiska závažnosti stupeň nepatrnosti [namietal, že nejde o trestný čin s ohľadom na pohnútku, ktorá ho viedla k nezaplateniu odvodov (udržať zamestnanosť a chod spoločnosti)].

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Dovolací súd môže pri posudzovaní dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku hodnotiť i potrebnú (vyššiu než nepatrnú) závažnosť prečinu (§ 10 ods. 2 Trestného zákona) a opierať sa pritom o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané; nesmie však skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku] - rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 121/2014.

Obvinený sa v zásade pokúšal súdy presvedčiť, že pohnútku jeho konania bola natoľko významná a natoľko ospravedlňujúca, že znižovala závažnosť jeho konania až na úroveň nepatrnosti.

Otázkou závažnosti konania obvineného a potrebou uplatnenia materiálneho korektívu sa zaoberali už aj súdy nižšieho stupňa (strana 25 rozsudku okresného súdu a strana 10 uznesenia krajského súdu), pričom s touto argumentáciou sa je možné v zásade stotožniť, keďže nie je nelogická, má oporu vo vykonanom dokazovaní a úvahy súdov nie je možné pritom hodnotiť ako svojvoľné (arbitrárne). Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 513/1992 Zb. v znení účinnom v čase spáchania skutku, teda Obchodného zákonníka, sa podnikaním rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku.

Objektom trestného činu nezaplatenia dane a poisťného podľa § 278 Trestného zákona je záujem štátu na zaplatení dane, poisťného na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie a príspevku na starobné dôchodkové sporenie v termíne ich splatnosti podľa príslušných právnych predpisov.

Objektívna stránka trestného činu nezaplatenia dane a poisťného podľa § 278 Trestného zákona spočíva v tom, že páchatel' nezaplatí daň alebo poisťné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové sporenie, v lehote splatnosti, ktorá je určená zákonom. V danom prípade teda páchatel' nekoná to, čo mu zákon prikazuje, a síce opomenie zaplatiť daň v lehote jej splatnosti.

Ako to vyplýva z vyššie citovaných ustanovení, podnikanie je činnosť vykonávaná za účelom dosiahnutia zisku, pritom niet žiadneho rozumného dôvodu pochybovať o tom, že aj obvinený podnikal práve za týmto účelom. Dovolateľ sa síce snažil súdy presvedčiť, že v spoločnosti S., s.r.o. to bolo inak, pretože od tejto spoločnosti nepoberal mzdu a ani iné výhody, k tomu je ale potrebné uviesť, že dotknutá spoločnosť nebola jediná, prostredníctvom ktorej obvinený podnikateľskú činnosť vykonával, ale robil tak aj prostredníctvom spoločnosti A. s.r.o., ktorej významným odberateľom bola práve spoločnosť S., s.r.o., a ktorá spoločnosti A. s.r.o. v rozhodnom období poslala za dodávky tovaru sumu v nie zanedbateľnej výške 560.500,- Eur a následne aj prostredníctvom spoločnosti S. X. XXXX, na ktorú previedol aktíva spoločnosti S., s.r.o. Preto aj keď jednou z pohnútok konania obvineného mohla byť aj jeho snaha zachovať zamestnanosť, nepochybne sa však zároveň snažil fungovanie dotknutej spoločnosti zachrániť z dôvodu, že v konečnom dôsledku očakával od tejto aktivity zisk.

Povinnosť zamestnávateľa odvádzať za svojich zamestnancov okrem iného poistenie na sociálne poistenie je stanovená zákonom. Ak sa podnikateľ dostane do situácie (čo je jeho podnikateľské riziko), že nie je schopný hradiť záväzky podniku, medzi ktoré patria aj odvody, musí hospodárenie podniku prispôsobiť tak, aby si mohol svoju zákonnú povinnosť plniť a poistné za zamestnancov odvádzať, alebo musí svoje podnikanie ukončiť.

Neplnenie si odvodovej povinnosti v zásade neospravedlňuje ani argument o nedostatočnom objeme finančných prostriedkov na uspokojenie všetkých záväzkov. V takomto prípade vychádzajúc z princípov, na ktorom je založený zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to účinnom aj v čase spáchania stíhaného skutku, ale aj skutková podstata trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Trestného zákona, je dlžník povinný splácať všetky svoje splatné záväzky pomerne podľa ich výšky, nevyberá si však, ktoré uhradí celkom a ktoré vôbec nie.

Z hľadiska materiálneho korektívu by bolo možné v takomto prípade uvažovať o nepatrnej závažnosti za situácie, pokiaľ by zamestnávateľ neodviedol poistné za krátke obdobie s tým, že by ho použil na úhradu iných záväzkov, pričom zároveň by reálne a opodstatnene v blízkej budúcnosti očakával, že po vynaložení finančných prostriedkov, inak určených na úhradu poistného, na iný účel, dosiahne zásadný vyšší príjem, ktorý jeho nepriaznivú platobnú situáciu definitívne vyrieši.

Toto však nie je prípad prejednávanej veci. V prvom rade dobu štyroch mesiacov už nie je možné považovať za krátke obdobie. Ďalej z tvrdení samotného dovolateľa je zrejmé, že už pri vstupe do spoločnosti S., s.r.o. mu bola jej nepriaznivá finančná situácia známa, napriek tomu celé štyri mesiace udržiaval dotknutú spoločnosť „v chode“ na úkor odvodov do D. G., pritom nič nenasvedčuje tomu, že by reálne opodstatnene očakával taký príjem, ktorý mal nepriaznivú finančnú situáciu dotknutej spoločnosti vyriešiť (aj zo znaleckého posudku znalca Ing. JUDr. C. D., LL.M., na ktorý sa obvinený odvoláva plyní, že spolupráca so spoločnosťou A., s.r.o. síce bola prínosom, avšak z jeho záverov nijakým spôsobom nevyplýva, že by od tejto spolupráce bolo možné reálne a opodstatnene očakávať definitívne vyriešenie finančnej situácie spoločnosti S., s.r.o., obdobne tak znalec uvádza, že uhradenie poistného by urýchlilo proces úpadku dotknutej spoločnosti, teda nekonštatuje, že krátkodobé použitie prostriedkov, určených na úhradu poistného, na iný účel, mohlo reálne firmu z finančného hľadiska „zachrániť“, ale v podstate uvádza len, že tento postup na chvíľu odvrátil aj tak neodvratiteľný úpadok dotknutej spoločnosti), naopak v novembri 2014 boli aktíva spoločnosti S., s.r.o. prevedené na súběžne podnikajúcu v obdobnom predmete podnikania spoločnosť S. X. XXXX, ktorej konateľom, ale aj spoločníkom bol obvinený a následne v máji 2015 spoločnosť S., s.r.o. zanikla jej zlúčením so spoločnosťou N., s ktorou bolo zlúčených ďalších 37 spoločností, čo nasvedčuje tomu, že obvinený si nevyhnutného konca spoločnosti S., s.r.o. bol vedomý a od prechodného nezaplatenia poistného do D. G. ani definitívne finančné ozdravenie spoločnosti S., s.r.o. neočakával.

Pri hodnotení závažnosti konania, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným, je nutné v prvom rade zohľadniť, že prostredníctvom zákonom stanovenej povinnosti odvádzať poistné a príspevky na nemocenské poistenie, starobné poistenie, invalidné poistenie, poistenie v nezamestnanosti, poistné na úrazové poistenie, na garančné poistenie a poistné do rezervného fondu, všetko do D. G., štát vytvára peňažné fondy, z ktorých finančne zabezpečuje starostlivosť o chorých, starých, invalidných, nezamestnaných a podobne občanov. Preto neplatením vyššie uvedených odvodov páchatel ohrozuje túto funkciu štátu. Za situácie, že by sa viacero podnikateľov naraz rozhodlo riešiť svoj neúspech v podnikaní a nezvládnutie podnikateľského rizika neplatením predmetných odvodov a použitím peňažných prostriedkov, určených na ich úhradu, na zaplatenie podľa ich názoru iných nevyhnutných záväzkov, štát by mohol z dôvodu nedostatočného naplnenia predmetných fondov stratiť schopnosť finančne zabezpečiť starých ľudí, ktorí už nie sú spôsobilí zabezpečovať si financie na svoje základné životné potreby prácou, poskytnutie zdravotnej starostlivosti chorým, osobám po úraze a podobne. Zákonodarca preto neplatenie týchto odvodov vo väčšom rozsahu [od sumy 2.660,- Eur (§ 125 ods. 1 Trestného zákona)] zadefinoval ako trestný čin, pričom posúdenie konania páchatel'a takéhoto trestného činu z hľadiska závažnosti ako nepatrné, bude možné len, ak k ich zaplateniu nedošlo zo skutočne

závažných vyššie rozvedených dôvodov.

Vzhľadom na to, ako to už bolo opakovane uvedené, že obvinený neodvádzal poistné do D. G. nielen po skutočne krátku dobu (prechodne), nemohol od uprednostnenia iných platieb pred odvodmi do D. reálne opodstatnene očakávať definitívne vyriešenie zlej „finančnej kondície“ spoločnosti S. s.r.o., zároveň v prejednávanej veci nešlo len o odvody v zanedbateľnej sume, ale prevyšujúcej úroveň väčšieho rozsahu (2.660,- Eur) niekoľkonásobne, nebolo možné ani podľa názoru najvyššieho súdu dospieť k záveru o nepatrnej závažnosti konania obvineného, a preto súdy nižšieho stupňa postupovali správne, pokiaľ konanie dovolateľa posúdili aj pri zohľadnení materiálneho korektívu ako trestný čin.

Pokiaľ obvinený namietal, že v období od 6. marca 2014 do 20. mája 2015 nebol jediným spoločníkom spoločnosti S., spol. s r. o., ako zjavne nesprávne uviedol súd prvého stupňa na strane 18 odôvodnenia svojho rozhodnutia, k tomu je potrebné uviesť, že podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Dovoláním, tak ako aj ostatnými opravnými prostriedkami, možno napadnúť rozhodnutie len pre výroky, ktoré sú v ňom obsiahnuté, pričom vo výroku rozsudku okresného súdu sa údaj o tom, že v osobe obvineného by malo ísť o jediného spoločníka neuvádza. Navyše ide o skutkový záver, ktorý dovolací súd v dovolacom konaní s ohľadom na znenie § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou, Trestného poriadku nie je oprávnený preskúmať a ani meniť a okrem toho tento údaj na trestnú zodpovednosť obvineného v prejednávanej veci nemal žiaden zásadný vplyv. Podstatné je, že dovolateľ bol v rozhodnom období konateľom dotknutej spoločnosti, pričom práve z titulu tejto funkcie bolo jeho povinnosťou odvody do D. G. platiť, čoho si bol vedomý. Skutočnosť, či bol zároveň aj spoločníkom, a to jediným nemala, ako to už bolo uvedené, na tento záver žiaden zásadný vplyv.

Obdobné je nutné skonštatovať aj vo vzťahu k námietke, že výška záväzkov spoločnosti S., s. r. o. k 31. decembru 2013 predstavovala sumu 757.946,- Eur, keďže ide taktiež o skutkový záver, ktorý navyše nemá z hľadiska prejednávanej veci zásadný význam, nakoľko v rozhodnom období (od mája do augusta 2014) mal obvinený dostatok prostriedkov na úhradu odvodov do D. G..

Pokiaľ obvinený namietal, že súdy nižšieho stupňa nevzali do úvahy závery znaleckého dokazovania znalca Ing. JUDr. C. D., LL.M. a nevyhodnotili reálnu možnosť splniť odvodovú povinnosť v rozhodnom období zo strany obvineného, keďže konateľom sa stal až 1. februára 2014, k tomu je potrebné uviesť, že ide taktiež o skutkový záver, v podobe hodnotenia dôkazov, pritom tak obsah znaleckého dokazovania, ako to vyplýva z rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, ako aj údaj o vzniku konateľstva obvineného, boli súdom nižšieho stupňa zrejmé, tieto údaje hodnotili, aj keď nie v súlade s predstavou dovolateľa, čo však nie je možné považovať za chybu hodnotenia. Navyše pokiaľ obvinený naznačuje, že s ohľadom na dátum vzniku jeho funkcie konateľa a z toho plynúcu krátkosť času nemal reálnu možnosť ovplyvniť schopnosť dotknutej spoločnosti platiť odvody, o to viac, keďže mal na účte dostatok finančných prostriedkov, mal odvody zaplatiť a zbytočne „neudržiavať pri živote“ nefungujúcu firmu na úkor nenaplnenia štátnych verejne prospešných fondov.

Vyššie uvedeným námietkami preto obvinený ani dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený C. T. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.